

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1 107/25
06.05.2025. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Марије Петковић, председника већа, Данијеле Марић и Наташе Петровић, чланова већа, у парници тужиоца АА из..., ..., чији је пуномоћник Дарко Стаменковић, адвокат из Трстеника, против тужене Републике Србије, Министарство правде, Прекршајни суд у ..., коју заступа Државно правобранилаштво РС- Одељење у ..., ради наканде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Краљеву П1 бр.575/2021 од 05.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 06.05.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Краљеву П1 бр.575/2021 од 05.06.2024. године у делу става 2. изреке којим је одлучено о захтеву тужиоца АА из ..., ... за обрачун и уплату пореза, па се тужба тужиоца у том делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца АА из ..., ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Краљеву П1 бр.575/2021 од 05.06.2024. године у ставу 1. изреке, делу става 2. изреке којим је одлучено о захтеву тужиоца за обрачун и уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и незапосленост, као и у ставу 3. изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 бр.575/2021 од 05.06.2024. године, ставом 1. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу на име разлике у заради, за период од марта 2013. године закључно са децембром 2020. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, у висини и на начин ближе одређеним у овом ставу изреке.

Ставом 2. изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да обрачуна и доплати порезе и доприносе за

пензијско и инвалидско осигурање, за здравствено осигурање и за незапосленост који се плаћају на зараду-накнаду зараде тужиоца и то на разлику основице до пуног износа плате-зараде тужиоца обрачунатог на коефицијент XII платне групе осмог платног разреда који износи 2,18, а на радном месту на извршним предметима, за обрачунски период март-децембар за 2013. године, те јануар –децембар 2014. године, 2015. године, 2016. године, 2017. године, 2018. године, 2019. године и 2020. године, по стопи важећој на дан исплате и то на појединачне месечне износе са законском затезном каматом, а како је то ближе одређено овим ставом изреке.

Ставом 3. изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против пресуде донете у првом степену жалбу је благовремено изјавио тужилац побијајући је из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. ЗПП.

Испитујући првостепену пресуду, на основу одредбе члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 и др.), Апелациони суд је нашао да је одлучујући у делу става 2. изреке о захтеву тужиоца који се односи на обрачун и уплату пореза, првостепени суд учинио битну повреду поступка из члана 374 став 2 тачка 2 ЗПП. Наиме одредбом члана 22 став 3 Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08 и др.) прописано је да основни суд у првом степену, између осталог суди у споровима поводом заснивања, постојања и престанка радног односа, о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом, у споровима поводом задовољавања стамбених потреба на основу рада. Полазећи од наведене законске одредбе, основни суд би био стварно надлежан за суђење, поред осталог у споровима у којима се тужбени захтев односи на исплату зараде, накнаде зараде и накнаде штете због изгубљене зараде уз уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, као акцесорног права. Међутим, у случају када се тужбени захтев односи и на обрачун и уплату пореза, одлучивање о таквом захтеву не спада у надлежност основног суда, јер се не ради о спору из члана 1 ЗПП. Ово из разлога што је поступак утврђивања, наплате и контроле јавних прихода (порески поступак) уређен чланом 1 Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“, број 20/02 и др.), а одредбом члана 3 став 2 овог Закона прописано је да се порески поступак спроводи по начелима и у складу са одредбама закона којима се уређује општи управни поступак. Према томе, наплата пореза на доходак грађана остварује се у управном поступку, те ако се тужбеним захтевом тражи наплата пореза на зараде (плате), у том случају нужно је у том делу тужбу одбацити због ненадлежности редовног суда за одлучивање о наведеном.

Из напред наведених разлога, Апелациони суд је применом члана 391 став 2 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове одлуке.

Испитујући првостепену пресуду у преосталом делу, на основу члана 386 ЗПП и у границама разлога наведених у жалби, Апелациони суд је утврдио да је жалба неоснована.

Првостепена пресуда у порврђеном делу није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке од 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка се жалбом тужиоца конкретно не указује.

Неосновано се жалбом указује и да је првостепена пресуда у потврђеном делу донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку тужилац је у радном односу у Прекршајном суду у ..., Одељење у ..., на радном месту на извршним предметима у звању референта. Тужилац је дана 21.03.2013. године поднео захтев за увећање плате за два платна разреда, који захтев је решењем Прекршајног суда одбијен као неоснован. Након спроведеног управног поступка односно управног спора, Прекршајни суд у ... је дана 18.11.2020. године донео решење V-35 Су. 69/2020 и усвојио захтев тужиоца за увећање плате за два платна разреда, те му је одређен коефицијент XII платне групе осмог разреда који износи 2,18, као и да ће се обрачун и исплата плата по овом решењу вршити од правноснажности тог решења. Решење је постало правноснажно дана 06.01.2021. године. Решењем Прекршајног суда у ... V Су. 252/2018 од 29.01.2018. године, тужилац је сврстан у XII платну групу, IV платног разреда и утврђен му је коефицијент од 1,79 за обрачун плате и одређено је да ће се обрачун плата по овом решењу вршити од 01.01.2018. године. Решењем о награђивању државног службеника Прекршајног суда у ... V Су. 18/2020-17 од 03.03.2020. године тужиоцу је одређен коефицијент XII платне групе шестог платног разреда који износи 1,98 и наведено је да ће се обрачун и исплата по овом решењу вршити од 01.03.2020. године. Вештачењем извршеним од стране вештака економске струке утврђена је висина разлике у плати коју би тужилац у спорном периоду од 21.03.2013. године до 31.12.2020. године остварио применом коефицијента 2,18, као и плате која је тужиоцу у том периоду исплаћивана, у укупном износу од 851.988,28 динара.

Код оваквог утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд закључио да тужбени захтев тужиоца није основан, те одлучио као у потврђеним деловима изреке пресуде, у коме делу тужилац неосновано жалбом побија правилност исте сматрајући да му за цео утужен период припада право на обрачун и исплату плате према коефицијенту 2,18, одређеним решењем Прекршајног суда у ... V-35 Су. 69/2020 од 18.11.2020. године, с обзиром на то да је тим решењем коначно одлучено о његовом захтеву поднетом дана 21.03.2013. године, као и право на уплату тражених доприноса на износе разлике између исплаћене и припадајуће му плате.

Наиме, према налажењу Апелационог суда одлуку првостепеног суда је ваљало потврдити, а са следећих разлога.

Тужена Република Србија одговара за накнаду штете услед неправилног или незаконитог рада својих органа, по основу правила о одговорности из члана 172. став 1. ЗОО, којим је прописано да правно лице одговора за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. У конкретном случају, по оцени овог суда нема основа за постојање одговорности тужене у смислу наведене одредбе, а супротно истакнутим наводима жалбе тужиоца.

Наиме, одредбом члана 140 став 1 Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, број 79/05, ... 157/20) прописано је да о правима и дужностима државног службеника одлучује руководилац решењем, ако тим или другим законом или другим прописом није друкчије одређено, док је одредбом члана 142 став 1 истог закона предвиђено да жалбене комисије одлучују о жалбама државних службеника на решење којима се у управном поступку одлучује о њиховим правима и дужностима, а ставом 3 одредбе члана 143 да се против одлуке жалбене комисије може покренути управни спор.

У предметној ситуацији Прекршајни суд у ... је дана 18.11.2020. године донео решење V-35 Су. 69/2020 којим је коначно одлучено захтеву тужиоца за увећање плате за два платна разреда поднетом дана 21.03.2013. године (након првобитног одбијања истог, те спроведеног управног поступка односно управног спора), на тај начин што је исти усвојен, те му је одређен коефицијент XII платне групе осмог разреда који износи 2,18. Истим решењем је одређено и да ће се обрачун и исплата плата по том решењу вршити од његове правноснажности. Решење је постало правноснажно дана 06.01.2021. године. Тужилац, уколико је сматрао да му припада право на исплату плате применом коефицијента 2,18 почев од дана подношења захтева, 21.03.2013. године, а не од дана одређеног наведеним решењем, морао је законитост и правилност истог у том делу да оспорава у управном поступку, пре свега изјављивањем жалбе против тог решења жалбеној комисији судова, што тужилац није учинио, због чега законитост и правилност рада органа тужене у наведеном смислу неосновано спори у овом поступку. Са тим у вези указивање тужиоца у спроведеном поступку, као и у поступку по жалби на околност да је доношењем решења наведене садржине орган тужене заправо избегао своју обавезу да за цео период од подношења захтева до коначног одлучивања о истом утврди коефицијент плате који је тужиоцу припадао, те позивање на исказ сведока салушаног на наведену околност, није могло бити од утицаја на одлучивање у овој правној ствари јер суд у овом поступку није могао да преиспитује ваљаност наведеног решења односно да на другачији начин одлучи о праву о ком је тим решењем одлучено.

Полазећи од свега изнетог, односно с обзиром на то да је коначним и правноснажним решењем Прекршајног суда у ... од 18.11.2020. године одлучено да ће се тек од његове правноснажности тужиоцу обрачунавати и исплаћивати плата плате применом коефицијента који износи 2,18, то суд у овом поступку није могао супротно његовој садржини, као и садржини других пуноважних решења којим су тужиоцу у спорном периоду одређивани коефицијенти за обрачун и исплату плате, обавезати тужену на исплату потраживане разлике у плати, те самим тим и на уплату тражених доприноса на износе те разлике.

Из изнетих разлога, ценећи и остале жалбене наводе, Апелациони суд је применом одредбе члана 390. ЗПП, одлучио као у другом ставу изреке ове пресуде, с тим што је потврђена и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу 3. изреке побијане пресуде, јер је донета у складу са одредбама чланова 153. и 163. ЗПП, а одлука овог суда о одбачају тужбе у делу захтева за обрачун и уплату пореза није била од утицаја на другачију одлуку о трошковима поступка.

Ставом трећим изреке Апелациони суд је применом одредбе члана 165. став 1 ЗПП одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка јер тужилац није успео у поступку по жалби.

**Председник већа-судија
Марија Петковић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Весна Алексић**